

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: M. O.**, zastoupen JUDr. Alexandrem Belicou, advokátem, se sídlem Smetanovo nám. 7, Ostrava - Moravská Ostrava, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 247/2003 - 24 ze dne 21. 6. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Alexandru Belicovi, **se** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 247/2003 - 24 ze dne 21. 6. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 6177/VL - 19 - 15 - 2003 ze dne 8. 12. 2003, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud posoudil tuto právní věc v rozporu s právním řádem, že on shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a že krajský soud posoudil věc v rozporu se zákonem o azylu,

neboť mu v zemi jeho původu hrozí nebezpečí z politických důvodů. Na základě těchto skutečností stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti věcně nevyjádřil.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení poukazoval na své potíže v zemi původu, které souvisely s tím, že po něm cizí osoby vymáhaly zaplacení peněz a vyhrožovaly mu fyzickým napadením a usmrcením. Za této situace stěžovatel zemi svého původu opustil. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že důvody, o které stěžovatel svoji žádost o udělení azylu opíral, nenesvědčí tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, a jeho žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu zamítl. Z obsahu soudního spisu pak vyplývá, že toto rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, v níž poukazoval na své potíže v zemi svého původu, konkrétně na to, že začal podnikat, že se objevily cizí osoby a začaly po stěžovateli požadovat peníze, jejich požadavky se zvyšovaly, stěžovatel nechtěl platit, cizí osoby mu začaly vyhrožovat, a proto stěžovatel v obavách o svůj život zemi svého původu opustil. Krajský soud jeho žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byl aplikován důvodně. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 14. 7. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 26. 7. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou, přitom byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti, tu Nejvyšší správní soud posuzoval s ohledem na uplatněné kasační důvody. Stěžovatel se v kasační stížnosti formálně dovolává kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., obsah kasační stížnosti však jejich uplatnění nenasvědčuje. Přesto však Nejvyšší správní soud přistoupil až na samu hranici příznivosti posouzení obsahu kasační stížnosti, kterou lze s ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení podávanou z § 36 odst. 1 s. ř. s. považovat za zákonnou, a dovodil, že stěžovatel svými námitkami míří na nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, která má spočívat v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Tu jedinou totiž soud posuzoval, a tedy nezákonnost se může týkat toliko této otázky.

Nejvyšší správní soud, vědom si velkorysosti posouzení obsahu kasační stížnosti, a tím i příznivosti pro stěžovatele, tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích takto uplatněného kasačního důvodu a vázán jeho rozsahem (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud posuzoval, zda krajský soud přistoupil k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně. Ohledně této otázky přitom dospívá k závěru, že toto ustanovení důvodně a správně aplikováno bylo. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení poukazoval toliko na potíže se soukromými osobami, které od něj požadovaly v souvislosti s jeho podnikatelskou činností tzv. výpalné a z nichž měl stěžovatel obavy, a proto ze země svého původu vycestoval, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohl být v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel neuvedl, že by hodlal uplatňovat politická práva, že by mu v tom bylo bráněno a že by dokonce byl za jejich uplatňování pronásledován. Stěžovatel v průběhu správního řízení rovněž nepoukazoval na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit jeho případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V takovém případě tedy byly zřetelně dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Posoudil-li shora uvedenou právní otázku krajský soud shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. V takovém případě se již neměl zabývat splněním podmínek podávaných z § 13, § 14 ani z § 91 zákona o azylu. Pro takové rozhodování žalovaného, a tím i pro posouzení krajským soudem by byl určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona zjišťovány nejsou. To také krajský soud nečinil. Ani v této otázce tedy Nejvyšší správní soud neshledává, čeho by krajskému soudu měl po právu vytknout.

Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že námitky nesprávného posouzení splnění podmínek pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodnými nejsou.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 247/2003 - 39 ze dne 20. 9. 2004 byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Alexandr Belica. Z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tento advokát jakýkoli úkon právní pomoci po svém ustanovení učinil, žádný takový úkon nebyl specifikován ani k výzvě soudu doručené tomuto advokátovi dne 22. 6. 2005. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti ustanovenému zástupci nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu